

Χριστουγεννιάτικη ιστορία..

Στη Βηθλεέμ, μια νύχτα σκοτεινή, ένας άνθρωπος γύριζε από πόρτα σε πόρτα χτυπώντας και παρακαλώντας να του δώσουν λίγη φωτιά, για να ζεστάνει ένα παιδάκι, που γεννήθηκε εκείνο το βράδυ, και τη μητέρα του.

Αλλά ήταν νύχτα, όλοι κοιμόνταν

και κανένας δεν του αποκρινόταν. Ο άνθρωπος συνέχιζε το δρόμο του. Στο τέλος είδε μακριά ένα φως. Κίνησε κατά κει και όταν έφτασε, είδε πως ήταν μια μεγάλη φωτιά κι ολόγυρά της ήταν ξαπλωμένο ένα κοπάδι άσπρα πρόβατα. Το κοπάδι το φύλαγε ένας γερο-βοσκός. Στα πόδια του βοσκού ήταν ξαπλωμένα τρία μεγάλα σκυλιά.

Μόλις ο άνθρωπος πλησίασε, τα τρία σκυλιά ξύπνησαν κι άνοιξαν τα μεγάλα τους στόματα να γαβγίζουν. Μα δεν μπόρεσαν να βγάλουν ούτε τη παραμικρή φωνή.

Ο άνθρωπος είδε πως ανασηκώθηκαν οι τρίχες των σκυλιών, πως γυάλισαν τ' άσπρα τους δόντια και πως χύθηκαν καταπάνω του. Το ένα σκυλί τον άρπαξε από το πόδι, το άλλο από το χέρι και το τρίτο κρεμάστηκε από το λαιμό του. Αλλά δεν μπόρεσαν να του κάμουν με τα δόντια τους κανένα κακό και παραμέρισαν. Τότε ο άνθρωπος έκανε να πλησιάσει τη φωτιά. Μα τα πρόβατα ήταν στριμωγμένα το ένα δίπλα στο άλλο τόσο κοντά, που δεν μπορούσε να περάσει ανάμεσά τους. Αναγκάστηκε τότε να πατήσει πάνω τους. Μα κανένα από τα πρόβατα ούτε ξύπνησε ούτε κουνήθηκε.

Όταν ο άνθρωπος έφτασε κοντά στη φωτιά, ο βοσκός σήκωσε το κεφάλι. Ήταν ένας γέρος κατσούφης, πάντα απότομος και σκληρός σε όλους. Όταν είδε τον άγνωστο που πλησίαζε, σήκωσε το μακρύ και μυτερό στην άκρη ραβδί του και το πέταξε πάνω του μ' ορμή. Μα το ραβδί λοξοδρόμησε κι έπεσε με πολύν κρότο στη γη, χωρίς να βλάψει τον άγνωστο.

Τότε ο άγνωστος πλησίασε το βοσκό και τον παρακάλεσε να του δώσει λίγη φωτιά, για να ζεστάνει το νεογέννητο και τη μητέρα του.

-Βοήθησέ με, φίλε μου, του λέει. Δώσε μου λίγη φωτιά. Θα ξεπαγιάσουν κι οι δύο τους από το κρύο.

Ο βοσκός θέλησε να του αρνηθεί. Θυμήθηκε όμως πως τα σκυλιά δεν μπόρεσαν να τον δαγκώσουν, τα πρόβατα δεν τον φοβήθηκαν και δε σκορπίστηκαν και το ραβδί του δεν τον πέτυχε. Και δείλιασε. Και δεν τόλμησε ν' αρνηθεί στον άγνωστο αυτό που του ζήτησε.

-Πάρε όση φωτιά θέλεις, του λέει.

Αλλά η φωτιά είχε χωνέψει πια και δεν είχε απομείνει κανένα μακρύ ξύλο ή κλαδί. Ήταν ένας σωρός από αναμμένα κάρβουνα. Κι ο άγνωστος δεν είχε ούτε φτυάρι ούτε τίποτε άλλο, για να τα βάλει μέσα και να τα πάει εκεί που ήθελε. Ο βοσκός το είδε αυτό και ξαναείπε:

-Πάρε όση φωτιά θέλεις...

Και χαιρόταν στη σκέψη, πως δε θα μπορέσει να πάρει φωτιά.

Αλλά ο άγνωστος έσκυψε, ξεχώρισε με το χέρι του τα κάρβουνα από τη στάχτη, ανασήκωσε την άκρη του φορέματός του, πήρε όσα κάρβουνα χρειαζόταν και τα έβαλε εκεί. Και τα κάρβουνα μήτε τα χέρια του έκαψαν, όταν τα 'πιασε, μήτε το φόρεμά του. Τα πήρε και κίνησε να φύγει, σαν να μην κρατούσε αναμμένα κάρβουνα, αλλά μήλα ή καρύδια.

Όταν τα είδε αυτά ο βοσκός, απόρησε:

- «Μα τι νύχτα είναι αυτή, που τα σκυλιά δε δαγκώνουν, τα πρόβατα δεν τρομάζουν, το ραβδί δε χτυπάει και τα κάρβουνα δεν καίνε;»

Σταμάτησε τον άγνωστο και τον ρώτησε:

-Τι νύχτα είναι η σημερινή; Και γιατί όλα έχουν τόση καλοσύνη για σένα;

-Αν δεν το βλέπεις μόνος σου, δεν μπορώ εγώ να σου το εξηγήσω, αποκρίθηκε ο άγνωστος κι εξακολούθησε το δρόμο του.

Ο βοσκός αποφάσισε να τον ακολουθήσει και να μάθει τι σημαίνουν όλα αυτά. Τον πήρε από πίσω, ώσπου ο άγνωστος έφτασε στο σπίτι του. Κι είδε τότε ο βοσκός πως ο άνθρωπος αυτός δεν είχε μήτε καλύβα κι η γυναίκα και το βρέφος ήταν ξαπλωμένοι

μέσα σε μια σπηλιά, που δεν είχε τίποτε άλλο από γυμνά βράχια. Και σκέφτηκε τότε ο βοσκός πως το φτωχό, τ' αθώο βρέφος, κινδύνευε από το κρύο μέσα στη σπηλιά και, μ' όλο που η καρδιά του ήταν σκληρή, λυπήθηκε το βρέφος κι αποφάσισε να το βοηθήσει.

Έβγαλε από το σακούλι του μια ολόασπρη μαλακή προβιά και την έδωσε στον άγνωστο να τη στρώσει κάτω απ' το παιδάκι. Και τη στιγμή εκείνη που αυτός ο σκληρόκαρδος και βάνανσος άνθρωπος ένωσε συμπόνια για τους άλλους ανθρώπους, άνοιξαν τα μάτια της ψυχής τους κι είδε αυτά που δεν μπορούσε να δει κι άκουσε εκείνα που πριν δεν μπορούσε ν' ακούσει.

Είδε πως ολόγυρα ήταν άγγελοι με ασημένια φτερά και πως τα χέρια τους κρατούσαν άρπες κι άκουσε που έψελναν ότι τη νύχτα εκείνη γεννήθηκε ο Σωτήρας του κόσμου.

Αναγνωστικό Δ' Δημοτικού 1978

Σέλμα Λάγκερλεφ, «Θρύλοι για το Χριστό», Μετάφ. Αίζας Κοντογιάννη